

Зникнення аптекарки (Limited edition)

КУПИТИ

Таємна спільнота жінок. Призабута історія. У повітрі ще відчувається отруйний подих помсти.

Непримітна аптекарська крамниця, захована у глибинах Лондона вісімнадцятого століття, тут обслуговують незвичайну клієнтуру та ще й за неklasичними умовами: Правило № 1: Ніколи не можна використовувати отруту на шкоду іншій жінці; Правило № 2: Імена вбивці та її жертви мають бути записані в аптечній реєстровій книжці.

Жінки всього міста шепочуться про загадкову аптекарку на ім'я Нелла, котра продає отрути, завдяки яким можна позбутися чоловіків-гнобителів. Моторошний світ Нелли — не найкраще місце для її нової відвідувачки, надзвичайно обдарованої 12-річної дівчинки на ймення Еліза Фаннінг.

Авторка видання Сара Пеннер майстерно занурює читачів у водночас моторошний і вабливий роман про жінок, які виборювали своє виживання у світі, створеному чоловіками та для чоловіків. Відплата за вчинену кривду була єдиним шляхом на волю з-під гніту, та коли настане час розплати, ніхто не боронитиме жіноцтво так палко і відважно, як інші жінки...

Чому варто придбати: Роман став книгою місяця у клубі найкрутішої книжкової амбасадорки Різ Візерспун. Видання перекладене вже більш ніж 20 мовами світу! Історія, варта екранізації — яку, власне, вже готує телекомпанія Fox.

Вона прийде на світанні — жінка, лист від котрої я тримаю в руках, жінка, імені якої ще не дізналася.

Я не знала, скільки їй років і де вона живе. Не знала її статусу в суспільстві, не знала, які лихі задуми плекає вона по настанні темряви. Можливо, вона безневинна жертва, а може, й грішниця. Молода дружина або лихопомна вдова. Годувальниця або куртизанка.

Попри все те, чого я не відала, одне розуміла достоту: ця жінка точно знала, кому готує смерть.

Я піднесла до очей папірець коралового кольору, освітлений племінцем однієї-єдиної свічки, що ледве жевріла.

Пробіглася пальцями по чорнилу її слів, уявляючи глибину відчаю, в якому жінка мусила звернутися до такої, як я. Не до пересічної аптекарки, а до вбивці. Майстрині обману.

Її прохання було простим і зрозумілим. Для чоловіка моєї панії, до сніданку. На світанку 4 лютого. У моїй уяві негайно постала покоївка середніх літ, якій наказали виконати доручення від панії. Завдяки досвіду, набутому за минулі два десятиліття, я вже знала, який засіб тут зарадить: куряче яйце й дрібка пих отіса, блювотного горіха.

На приготування підуть лічені хвилини — отрута під рукою. Проте щось у листі мене непокоїло, а я не могла збагнути, що саме. І не тонкий деревний аромат паперу, і не лівий куточок унизу аркуша, ледь загнутий наперед, ніби його зросили сльозами. Ні, тривога зародилася десь у мені. Серце підказувало, що не слід братися за це замовлення.

Але яке неписане попередження можна вбачати в невеличкому аркуші паперу, вкритому в'юнкими стежечками чорнила? Нічого такого, переконувала я себе, нічого цей лист не віщує. Каламутні думки — це лише наслідок утоми, позаяк година пізня, та ще безнастанного болю в суглобах.

Я перевела погляд на опойкову реєстрову книгу, що лежить переді мною на столі. Мій дорогоцінний журнал запису життів і смертей. Довгий перелік жінок, які зверталися по зілля сюди, до найлиховіснішої з-поміж аптек.

Перші сторінки книги списані ніжними дотиками пера, легким почерком руки, необтяженої горем і спротивом. Ці побляклі затерті записи належали моїй матері. Колись, до мене, хазяйкою цієї аптечної крамниці для жінок, розташованої у Вертлявому провулку, 3, була моя мама.

Іноді я читаю її записи — «23 березня, 1767, місис Р. Ренфорд, олія деревію, по 15 кр. 3 р/д», — і ці слова пробуджують спогади про маму: як волосся спадає їй на плечі, коли вона розтирає в ступці стебла деревію, або як міцно стискаються кінчики пальців, коли вона відщипує суцвіття. Але моя мати не приховувала свою крамничку за бутафорською стіною, не підливала зілля в багряне вино. Їй не треба було ховатися.

Настоянки, які вона продавала, призначалися лише для добрих цілей: утамувати біль у змученої породіллі, викликати менструацію в безплідній дружині. Отже, вона заповнила сторінки реєстрової книги найдоброчеснішими рослинними ліками. Вони не викликають жодних підозр.

Я теж записую всілякі назви рослин, як-от кропива, гісоп, щиріця, але є на цих сторінках і смертоносні назви: паслін, чемерник, миш'як. У завітках чорнила в моєму журналі криються зрада, біль... і моторошні таємниці.

Таємниця раптової зупинки серця в молодого й дужого парубка напередодні весілля, таємниця несподіваної і смертельної пропасниці в новоспеченого татуса. Моя реєстрова книга викривала всі секрети: смерті наставляли не через слабе серце або лихоманку, а через сік дурману або пасльону, що його накрапали в келих вина або на шмат пирога хитрі жінки, чії імена тепер чорнилом закарбовані в моєму журналі.

Проте він не міг виказати мою власну таємницю, правду про те, з чого все розпочалося. Адже я записала на його сторінках кожную жертву, крім однієї: Фредеріка. Мерзенні й гострі як лезо, літери його імені зарубцювалися лише на моєму скам'янілому серці, на незціленній утробі.

Я обережно згорнула реєстрову книгу, бо сьогодні мені нема чого туди вписувати, і знову подивилася на листа.

Що ж мене так непокоїть? Мій погляд зупинився на краєчку паперу, неначе під ним щось повзало. Що довше я схилялася над столом, то сильніше мені болів живіт і тремтіли пальці. > Олеся: Ген удалині, за стінами крамниці, пролунав дзень-кіт дзвоників на кареті, і я здригнулася, бо звук скидався на брязкіт ланцюгів на поясі констебля. Але я запевнила себе, що сьогодні судові пристави не прийдуть по мене, як не приходили усі двадцять років. Моя крамниця, як і мої отру-ти, була дуже ретельно схована. Жоден чоловік не знайде цього місця. Воно — за стінкою шафи у глибині звивистого провулка в найтемніших нетрях Лондона.

Я перевела погляд на закіптюжену стіну, вичистити яку мені не ставало сили. Порожня пляшка на полиці вловила моє віддзеркалення. У моїх очах, колись яскраво-зелених, як і в мами, тепер не було жодної іскри. Щоки, що раніше па-шіли рум'янцем, тепер пожовкли й позападали. Я скидалася на привида, стару каргу, про яку аж ніяк не скажеш, що їй лише сорок один рік.

Я почала дбайливо розтирати кісточки лівого зап'ястка, набряклого й гарячого, немов розпечений камінь. Недуга роками розповзалася по всьому тілу, осідаючи в суглобах. Пронизливий біль ані на мить не давав про себе забути. Кожен

виготовлений мною трунок викликав нову хвилю страждань.

Іноді ввечері мені так викручувало пальці, що, здавалося, шкіра ось-ось порепається й оголить жили та кістки.

До цього спричинилися вбивства й таємниці. Вони почали гноїти моє нутро, і щось усередині ладне було мене розірвати.

Раптом я відчула, яке захле повітря в моїй потаємній кімнатці, помітила, що дим клубочиться попід низькою сте- лею. Свічка майже догоріла. Від кількох крапель опіумної

настоянки мене огорнуло важким теплом. Уже далеко за

північ, а вона прибуде за лічені години — вона, жінка, ім'я якої я запишу до журналу і чию таємницю все-таки дізнаю-ся, попри тривожне передчуття, що вона породила в мені.

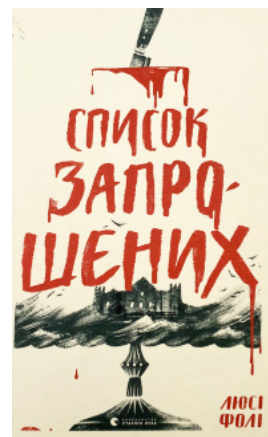
Рекомендована література

Жінки, що біжать з вовками. Архетип Дикої жінки у міфах та легендах

Справа Василя Стуса. Збірка документів з архіву колишнього КДБ УРСР

Список запрошених

Коефіцієнт поцілунку

Чотири вітри

Застеляйте ліжко

Перейти до категорії
Проза

КУПИТИ